

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Déu no passa de llarg

La festa que celebrem avui, Corpus Christi, el Cos i la Sang de Crist, va néixer a l'època medieval, l'any 1262, per ressaltar la centralitat de la presència de Crist en l'Eucaristia i per a la seva veneració pública enfront d'alguns corrents que negaven aquesta veritat. Posteriorment, a partir de l'any 1316 aquesta festa es va estendre per la major part d'Europa.

La processó del Corpus és l'antecedent de les actuals cercaviles de moltes festes majors que han pres els elements culturals i simbòlics que acompanyaven aquesta processó. Ha estat la manera d'expressar l'alegria i l'agraïment per aquesta presència del Senyor enmig nostre, expressió que es manté en molts dels nostres pobles i viles com a manifestació pública de la fe pels carrers.

Aquesta festa ens ajuda a reflexionar i celebrar la presència de Déu entre nosaltres que ha volgut quedar-se de forma sacramental en el pa i el vi, el seu cos i la seva sang, com a expressió del seu amor i donació, per la salvació de la humanitat. Corpus Christi ens situa en el context de l'Últim Sopar, inici de la seva total donació a la Creu. Un context de tensió i de dolor, però també de manifestació d'amor i d'amistat: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics... A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,13-16).

Ell ens ha manifestat certament aquest amor més gran donant la vida, però encara ha fet més, ha volgut quedar-se amb nosaltres. Tot i ser el que som. Ell vol restar amb nosaltres i ens convida a quedar-nos amb Ell.

Però aquesta celebració ens porta també a compartir el que hem rebut amb els nostres germans més necessitats. És per això que aquesta festa va íntimament

unida al dia de l'amor fratern que celebra Càritas, com a presència de Jesús a través de la seva Església a favor dels més necessitats, vulnerables i desfavorits de la nostra societat.

El lema d'enguany de Càritas, «Allà on ens necessites. Obrim camí a l'esperança» ens ha de recordar que som presència de Jesús pels nostres germans. No es pot ser cristià i passar de llarg de les necessitats dels altres, tal com ens indicà Jesucrist en el seu discurs sobre el judici final (Mt 25,31-46).

Agraeixo com a bisbe diocesà tot aquest treball que s'està realitzant per mostrar

que l'amor fratern no és cosa d'un dia només, sinó que és al llarg de tot l'any que els cristians hem de testimoniar l'amor de Déu amb obres i fets. Agraeixo també tot el suport econòmic que moltes persones, creients o no creients, i institucions, fan amb les seves aportacions. I agraeixo l'esforç que es fa des de les parròquies, comunitats, Càritas i altres institucions per dignificar aquesta festa com a expressió de la nostra fe que ens ha de dur a donar-nos als altres. I quan aquest dia contemplem Jesús a l'Eucaristia pensem que s'ha quedat per fer present el seu amor a tots, especialment als que més ho necessiten, i que nosaltres hem de fer el mateix.

ENTREVISTA

El claustre interior

JAUME DURAN

A *El claustre interior. Espiritualitat benedictina per al segle XXI* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), Jaume Duran, oblat del Monestir de Montserrat, convida a conèixer aspectes de la vida de la persona que cerca Déu, de la mà de la Regla de Sant Benet. Proposa recórrer «el nostre propi claustre interior, semblantment al del monestir, i aturar-nos a conèixer i admirar els seus pilars, els seus principis, i les seves columnes, per alimentar-nos espiritualment».

Què ens aporta la Regla de Sant Benet?

És una proposta d'ordenació de la vida monacal que, contra tota sospita, segueix ben viva avui per als creients de dins i de fora dels monestirs. Alguns dels seus capítols deixen a les mans del lector, i especialment al seu cor, empremtes de gran profunditat, petites traces que inspiren un camí preciós de seguiment de Jesús. És una proposta espiritual pel que cerca les petjades de la trobada amb Déu, ahir i avui.

Què ens ajuda a descobrir el llibre?

El llibre és bo llegir-lo acompanyat de la Regla benedictina i de l'Escriptura. A cada capítol s'hi adrecen lectures que conviden a interioritzar, a anar endins. Està pensat com un trajecte de lectura personal, alentida, per les vint-i-vuit columnes que conformen aquest claustre del de dins, set per cada una de les quatre galeries que el dibuixen.

Vostè és oblat, per què va fer el pas de pertànyer a la comunitat com a laic?

L'oblatió és un compromís personal, laic, amb Déu i amb la comunitat benedictina d'un monestir concret, a la qual s'hi accedeix després d'una formació i acompanyament durant un temps. La meua cerca interior durant algunes estades a Montserrat em va apropar a conèixer aquesta desconeguda opció, que permet afermar conscientment els compromisos d'un primer bateig, i va donant llum i escalf per a mantenir viu aquest anhel de Déu, i la voluntat de servir i estimar millor.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Tornar al Parenostre

Llegint un llibre de pregàries per a infants, només passar la pàgina del títol, trobo la dedicatòria de l'autor: «A la meua mare, que em va ensenyar el Parenostre». En el recordatori del traspàs d'una difunta, han escrit els seus fills: «Estem molt agraïts a la nostra mare perquè ens va ensenyar a resar el Parenostre». «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre...» (Mt 6,9-13).

Molts de vosaltres, lectors, i jo també, som d'aquesta colla que aprenem a dir a Déu Pare de llavis de la mare o del pare i amb les paraules del Parenostre, la pregària que Jesús ensenyava als seus deixebles. Sabem la vivència que s'amaga darrera d'aquells moments i d'aquestes paraules i la tendresa.

La família és el primer lloc de socialització de l'ésser humà. Hi aprenem a relacionar-nos amb els altres i, alhora, a prendre consciència de qui som. També és on s'inicia el nostre procés educatiu. Els pares, que són els educadors fonamentals dels fills, no ensenyen només destreses o habilitats; ensenyen, sobretot, un estil concret de viure, d'interpretar i afrontar la vida. Els fills, al seu costat, fan un aprenentatge per a la vida. És sabut, també, que els aprenentatges pri-

mers són punts especialment importants de construcció de la realitat durant tota la vida. Per això hi ha coses que s'han d'aprendre a casa, són part del mestratge que correspon als pares. No convé delegar-les en altres marcs educatius. És el cas, de manera destacada, per als cristians, del desvetllament de l'experiència religiosa: conèixer Déu Pare i aprendre a relacionar-s'hi.

És bo que els pares i les mares cristians ofereixin als seus fills aquesta possibilitat: aprendre el Parenostre dels seus llavis. Cal fer l'espai per ensenyar-lo i després acompanyar el procés que el converteixi en pregària habitual: al matí abans d'anar a l'escola, a la nit abans d'anar a dormir, quan preguem en família, a la celebració de l'eucaristia... Els anys passaran. Els infants esdevindran adults. Alguns seguiran creixent en la fe. Altres, per múltiples causes, refredaran la seva experiència o potser fins i tot l'abandonaran. En el record de tots, però, quedarà el testimoni de la fe de la mare, del pare o d'ambdós, la tendresa de les seves paraules, la seva convicció i confiança en Déu. Només Ell sabrà quantes vegades, d'una o altra manera, uns i altres han tornat al Parenostre.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Encuentro con el Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la Bula de Convocatoria del Jubileo del año próximo, 2025, leemos la aspiración de «que pueda ser para todos un momento de encuentro vivo y personal con el Señor Jesús».

Tantas veces, en nuestra vida, se nos acrecienta el deseo del encuentro con el Señor. Frecuentemente se hace patente ante Jesús Eucaristía el anhelo de recibir el Cuerpo y la Sangre de Jesucristo.

El Señor mismo nos espera, desea estar con nosotros. Lo desveló a sus apóstoles: «¡Ardientemente he deseado comer esta Pascua con vosotros!». Se nos da, derrama su sangre por nosotros; le hemos visto venir al encuentro con los suyos: «Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona. Palpadme y daos cuenta» (cf. Lc 22, 15.24.39).

En una homilía de la solemnidad del Corpus, el Papa comentaba que «para celebrar la Eucaristía es preciso reconocer, antes que nada, nuestra sed de Dios: sentirnos necesitados de Él, desear su presencia y su amor, ser conscientes de que no podemos salir adelante solos, sino que necesitamos un Alimento y una Bebida de vida eterna que nos sostengan en el camino» (6.6.21).

Pidamos a María que seamos capaces de repetir ante los hermanos el encuentro con el Señor, porque hay «un amor que viene de Dios y se dirige a Dios, que nos empuja a amar a Dios, a convertirnos en sus amigos, y nos impulsa a amar al prójimo como Dios lo ama, con el deseo de compartir la amistad con Dios» (Audien- cia General 15.5.24).

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[2Pe 1,2-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17].

Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27].

Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34].

Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. □ Divendres [Os 11,3-4.8c-9 / Sl: Is 12 / Ef 3,8-12.14-19].

Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dissabte [Is 61,9-11 / Sl: 1Sa 2 / Lc 2,41-51].

Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ † Diumenge vinent, diumenge X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2Co 4,13-5,1 / Mc 3,20-35].

Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

EL COS I LA SANG DE CRIST

Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor».

Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su "tienda" es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí».

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

Alimentem-nos de Crist, i viurem amb Ell

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

No en tenim prou de recordar i celebrar un dia l'últim Sopar de Jesús; cal recordar-ho i celebrar-ho sempre, i ens hem d'alimentar amb el seu Pa de Vida i la seva Beguda de Salvació, que és el Cos Gloriós del Senyor.

Els primers deixebles de Jesús van entendre bé que els calia celebrar i viure constantment aquesta extraordinària donació, i per això, en la seva trobada dominical, tot fent-se conscients de la Resurrecció del Senyor, escoltaven la Paraula de Déu, pregaven els uns per als altres, els vius i els difunts, i s'alimentaven amb el Cos i la Sang del Crist, present sota les espècies del pa i del vi.

La celebració cristiana de la fe esdevé un acte comunitari en el qual Jesucrist es fa present. Fem el Memorial del Senyor, compartim fraternalment la taula, menjant el seu Cos i bevent la seva Sang. I així combreguem la seva persona. És el gran signe sagrat (sagrament) del Crist Ressuscitat, que continua donant-nos la seva paraula, la seva presència real i constant, i tota la seva vida, com aliment.

Tres evangelistes, i la primera carta de Sant Pau als cristians de Corint, ens fan conèixer la institució de l'Eucaristia. I ens remarquen que en l'aparença d'aquell pa i d'aquell vi hi ha Jesucrist, que s'entrega per nosaltres i per a tots els homes. A més, se'ns demana que aquest gran gest el repetim constantment, fent així el seu memorial, anunciant la seva mort, confessant la seva resurrecció, i esperant el seu retorn (és el que proclamem en cada celebració de l'Eucaristia).

Si ens alimentem de Crist, si ens deixem purificar per Ell, la nostra manera de viure i de relacionar-nos amb les altres persones i entre nosaltres mateixos, els cristians, ha de ser diferent. Hem de viure i actuar tal com Jesucrist vol i espera de nosaltres. I procurar que sigui una realitat que, «no siguem nosaltres els qui vivim, sinó que sigui Crist qui viu en nosaltres».

Unida a la celebració del «Corpus», hi tenim la jornada de la Caritat, diada de «Caritas», que ens recorda la necessitat de l'amor fratern, ajudant i compartint les nostres vides i el que tinguem. I ho podem fer de moltes maneres: amb els nostres diners, el nostre treball, el nostre temps, les nostres qualitats i possibilitats, el nostre acolliment, i fer-ho amb estimació, a la manera de Jesucrist.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 3 de juny, a les 17 h. Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

Dimecres 5 de juny, a les 17 h. Reunió de la Comissió dels 20 anys de la diòcesi al Bisbat.

Divendres 7 de juny, a les 17 h. Trobada diocesana de catequistes a la Salut. / **A les 19.30 h,** confirmacions a Sant Joan Baptista de Matadepera.

Dissabte 8 de juny, a les 11.30 h. Missa amb els Apòstols de Maria a Sant Sadurní de Collsabadell. / **A les 18 h,** confirmacions a Sant Josep Sabadell.

Diumenge 9 de juny, a les 11 h. Confirmacions a Sant Pau de Terrassa.

Notícies

Trobada de formació de diaques i candidats de Terrassa. El dissabte 18 de maig, al matí, va tenir lloc la Trobada de final de curs dels diaques permanents i aspirants i candidats al Seminari diocesà, a Valldoreix. Després de la Missa, presidida pel Sr. Bis-

be, va tenir lloc la conferència sobre el diaca i la litúrgia a càrrec de Mn. Eduardo Pire, delegat episcopal de Pastoral Sacramental. Després va tenir lloc el dinar fraternal allà mateix en el Seminari.

Trobada d'Apostolat Seglar a la diòcesi de Terrassa. El passat diumenge 19 de maig, coincidint amb el Dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar, la Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar va reunir a la Catedral Seglar a diversos grups i moviments eclesials i laicals. A les 18 h, es van trobar a la Sala Capitular per reflexionar sobre el procés sinodal, basant-se en les aportacions de la diòcesi i el do-

cument conclusiu de la Conferència Episcopal Espanyola. Després de treballar en grups, van participar en la Pregària de Vespres a les 19.30 h. La jornada va culminar amb la Solemnitat de la Pentecosta a les 20 h, presidida pel bisbe Salvador, coincidint amb la festa titular de la parròquia i catedral del Sant Esperit.

1r Aniversari de la Confraria M.D. de Montserrat de Matadepera. El passat 20 de maig, es va commemorar el primer aniversari de la institució de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Matadepera. Els actes es van iniciar amb l'assistència a la missa parroquial i va continuar amb una nombrosa assistència i participació en la sala parroquial, on es van exposar uns plafons amb les diferents activitats portades a terme durant aquest any per la Confraria. La commemoració va finalitzar amb una animosa harmonia i amb un especial pastís adornat amb el logo de la Confraria de Matadepera.

Confirmacions

Parròquia de Sant Pere d'Octavià (24/05/2024)

Parròquia de Santa Maria del Prat (25/05/2024)

Catedral i parròquia del Sant Esperit i col·legi Regina Carmeli (26/05/2024)

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Dios no pasa de largo

La fiesta que celebramos hoy, Corpus Christi, el Cuerpo y la Sangre de Cristo, nació en la época medieval, en el año 1262, para resaltar la centralidad de la presencia de Cristo en la Eucaristía y para su veneración pública frente a algunas corrientes que negaban esta verdad. Posteriormente, a partir del año 1316, esta fiesta se extendió por la mayor parte de Europa.

La procesión del Corpus es el antecedente de los actuales pasacalles de muchas fiestas mayores que han tomado los elementos culturales y simbólicos que le acompañaban. Ha sido la manera de expresar la alegría y el agradecimiento por esta presencia del Señor en medio de nosotros, expresión que se mantiene en muchos de nuestros pueblos y ciudades como manifestación pública de la fe por las calles.

Esta fiesta nos ayuda a reflexionar y celebrar la presencia de Dios entre nosotros que ha querido quedarse de forma sacramental en el pan y el vino, su cuerpo y su sangre, como expresión de su amor y donación, por la salvación de la

humanidad. Corpus Christi nos sitúa en el contexto de la Última Cena, inicio de su total donación en la Cruz. Un contexto de tensión y de dolor, pero también de manifestación de amor y amistad: «Nadie tiene un amor mayor que el que da la vida por sus amigos... A vosotros os he dicho amigos, porque os he dado a conocer todo lo que he oído a mi Padre» (Jn 15,13-16).

Él nos ha manifestado ciertamente ese mayor amor dando la vida, pero aún ha hecho más, ha querido quedarse con nosotros. Pese a que somos lo que somos, Él quiere permanecer con nosotros y nos invita a quedarnos nosotros con él.

Pero esta celebración nos lleva también a compartir lo que hemos recibido con nuestros hermanos más necesitados. Por eso esta fiesta va íntimamente unida al día del amor fraterno que celebra Cáritas, como presencia de Jesús a través de la Iglesia en favor de los más necesitados, vulnerables y desfavorecidos de nuestra sociedad.

El lema de este año de Cáritas, «Donde nos necesitan. Abrimos camino a la esperanza», debe recordarnos que somos presencia de Jesús para nuestros hermanos. No se puede ser cristiano y pasar de largo de las necesidades de los demás, tal y como nos indicó Jesucristo en su discurso sobre el juicio final (Mt 25,31-46).

Agradezco como obispo diocesano todo este trabajo que se está realizando para mostrar que el amor fraterno no es cosa de un día solo, sino que es a lo largo de todo el año que los cristianos debemos testimoniar el amor de Dios con obras y hechos. Agradezco también todo el apoyo económico que muchas personas, creyentes o no creyentes, e instituciones, hacen con sus aportaciones. Y agradezco el esfuerzo que se hace desde las parroquias, comunidades, Cáritas y otras instituciones, para dignificar esta fiesta como expresión de nuestra fe que nos debe llevar a darnos a los demás. Y cuando ese día contemplamos a Jesús en la Eucaristía, pensamos que se ha quedado para hacer presente su amor a todos, especialmente a los que más lo necesitan, y que nosotros debemos hacer lo mismo.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

